

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.886 van 10 maart 2011
in de zaak A. 198.451/VII-37.964.**

In zake : Rik EVERAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sven Mary en Marijn Van Nooten
kantoor houdend te 1060 Sint-Gillis
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 oktober 2010 waarbij wordt vastgesteld dat Rik Everaert niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 februari 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elisa Van Bocxlaer, die loco advocaten Sven Mary en Marijn Van Nooten verschijnt voor de verzoeker, en attaché Ellen Stook, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is werkzaam in de private bewakingssector. Hij is in het bezit van verschillende identificatiekaarten om als uitvoerend en leidinggevend personeelslid bewakingsactiviteiten uit te oefenen bij een aantal vergunde bewakingsondernemingen.

3.2. In het kader van de behandeling van een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een identificatiekaart, wordt de verwerende partij ervan in kennis gesteld dat de verzoeker op 20 mei 2009 door de correctionele rechtbank te Kortrijk schuldig is bevonden aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen in de uitoefening van zijn functie van portier. Voor die feiten is aan de verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling verleend.

3.3. Bij aangetekende brieven van 8 april 2010 en 27 augustus 2010 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op grond van de in het verslag van het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt zijn identificatiekaarten in te trekken. Er wordt hem eveneens meegedeeld dat hij over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om desgewenst zijn verweermiddelen in te dienen.

3.4. Op 21 mei 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in. Het bestuur hoort hem op 17 september 2010. Op 20 september 2010 dient de verzoeker zijn verweerschrift van 21 mei 2010 opnieuw in.

3.5. Met de thans bestreden beslissing van 6 oktober 2010 trekt de minister van Binnenlandse Zaken de aan de verzoeker verleende identificatiekaarten in. In die beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker "niet voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het uitvoerend personeel, gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet" en dat hij "evenmin voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het leidinggevend personeel, gesteld in artikel 5, lid 1, 8° van de bewakingswet".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5. Met betrekking tot de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bevat het verzoekschrift de volgende uiteenzetting :

"Verzoeker zal ontegensprekelijk aantonen dat hij meer dan ernstige

middelen aanvoert die de vernietiging van de beslissing verantwoorden.

Daarnaast behoeft het weinig extra betoog dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, nu het verzoeker onmiddellijk van financiële inkomsten uit zijn activiteiten als bewakingsagent zal beroven. Ook zijn eer, reputatie, goede naam en integriteit werd door de bestreden beslissing thans reeds aangetast.

Het bovenstaande rechtvaardigt een schorsing van de bestreden beslissing, nu een vernietiging van de bestreden beslissing pas later zal kunnen tussen komen".

Beoordeling

6. Luidens artikel 8, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State moet het enig verzoekschrift houdende een vordering tot schorsing een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de tegenpartij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt.

De verzoeker beperkt zich in zijn summiere uiteenzetting tot het louter poneren van de financiële weerslag van de bestreden beslissing, zonder dat dit nader wordt geconcretiseerd, onderbouwd of gestaafd, inzonderheid in het licht van de samenstelling van zijn beroepsinkomen, algemene financiële situatie en de eventuele moeilijkheden die het aan de bestreden beslissing toegeschreven inkomensverlies voor hem meebrengt. Derhalve maakt de verzoeker niet met voldoende concrete gegevens aannemelijk dat het beweerde financieel nadeel, dat

overigens in principe herstelbaar is, dermate ernstig is dat het op zich de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

Wat betreft de beweerde aantasting van zijn eer, reputatie, goede naam en integriteit, wordt vastgesteld dat de verzoeker geen bijzondere omstandigheden aanhaalt die aantonen of minstens aannemelijk maken dat de morele genoegdoening die een vernietigingsarrest verschaft te dezen onvoldoende herstel biedt.

Het onderzoek naar de ernst van de middelen en het onderzoek naar het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn duidelijk afgescheiden schorsingsvoorwaarden die los van elkaar moeten worden onderzocht. De verzoeker kan daarom niet nuttig verwijzen naar het "meer dan ernstig" karakter van zijn middelen.

7. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron